

[Jørgen Jørgensen.]

ikke behandle Forbrugerne her i Landet under eet. Der er Forbrugere, der meget vel kunde betale en højere Pris, og jeg indvender ikke noget imod, at man fremfører det Synspunkt, at Smør er ikke en Nødvendighedsartikel paa samme Maade som Margarine og Brød. Hvis ikke det var Hensynet til, om Forbruget her i Landet gik ned, der gjorde, at jeg var betænkelig ved at forhøje denne Pris, vilde jeg ikke være saa meget derimod. Men Forbrugerne kan man ikke tage under eet og sige: De er i Dag stillede paa samme Maade som i 1929 og kan godt betale Priser til det danske Landbrug, der svarer til Landbrugets Priser paa det Tidspunkt. Der er mellem Forbrugerne mange arbejdsløse, hvis Kaar er yderst ringe, og for hvem Priserne paa Livsfornødenhederne ikke med Rimelighed kan forhøjes.

Jeg ved meget vel, at man deroverfor siger: Saa giver vi Kort, saa skaffer vi billig Margarine og billigt Brød til disse Folk. Men jeg tror ikke, det er klogt i højere Grad end nødvendigt at dele Befolkningen i to Grupper, af hvilke den ene skal have Hjælp fra den anden. Og jeg peger paa, at der udenfor de arbejdsløses Rækker er en stor Kreds af Borgere, hvis Økonomi i de senere Aar er blevet i højeste Grad forringet. Der findes Folk i Landbruget og i andre Erhverv, som er slaaet ud i disse Aar, som lever i yderst beskedne Kaar, og hvem en Uddeling efter disse Linier ikke vilde komme til gode. De Folk skal heller ikke glemmes, og derfor siger jeg: Man kan ikke under eet sige, at Forbrugerne kan godt betale, for de har samme Indtægter som i 1929, for Forbrugerne er saa uensartet stillede i Dag, at det ikke vil være forsvarligt at drage en Sammenligning som den, de Herrer drager.

Og naar man fra samme Side siger, at det er kun rimeligt, at Byerne betaler for den Fordel, der ligger i, at de køber Landbrugets Varer til Priser, der for sidste Vinters Vedkommende var 127 Mill. Kr. billigere end Priserne i 1929, saa siger jeg: Ja vel, men da vi for et Par Dage siden her i Tinget drøftede et Forslag, der gik ud paa, at Borgere her i Landet skulde yde et Bidrag for at støtte Landbrugets Økonomi, nemlig Forslaget om Rentebeskatning, et Forslag, hvorefter alle de, hvis Indtægt ligger under 1 500 Kr., et Beløb, som mange Mennesker i Dag vilde være helt glade for at have at leve af, paa Forhaand var fritaget — det var en sikker Indtægt, for det var en Renteindtægt —

beklagede man disse Mennesker og sagde, at de ikke havde Raad til at betale et Bidrag for at lette Landbrugets Økonomi. Saa kan de Herrer ikke samtidig komme og sige: Læg det paa de vigtigste Livsfornødenheder, paa Margarine og Brød, saa ligger det det rigtige Sted, saa kommer de Folk til at betale, der kan betale. Det lader sig ikke gøre at holde Haanden over de Folk, der er forholdsvis godt stillede, og sige, at de ikke er i Stand til at bære Tidens Vanskeligheder, man skal hellere lægge Byrderne ud paa den brede Befolkning og lade dem i Flæng betale, enten de er rige eller fattige, gennem en Fordyrelse af de vigtigste Livsfornødenheder.

Overfor dem, der saa stærkt fremhæver, at de Priser, der er skitseret ved Kornordningen og Smørordningen, er for smaa, og siger, at man skal skaffe flere Penge til Landbruget ved at lade hele den almindelige Befolkning i Flæng, uden Hensyn til, om de er rige eller fattige, betale, siger jeg: Den Tale tror jeg ikke vil have Vægt mellem danske Landmænd. Jeg tror, det danske Landbrug vil sige: De Hjælpeforanstaltninger, der skal træffes, skal i væsentlig Grad gaa ud paa en Fordeling indenfor Landbruget selv; den Hjælp, vi skal have overfor de for høje Rentepenge, vi trækkes med, maa betales af de Folk, der har Nyttens af disse Rentepenge, men den øvrige Hjælp maa i væsentlig Grad bestaa i, at vi indenfor Landbrugernes egen Kreds fordeler de Produktionsmuligheder, der foreligger, saa det kommer alle Landmænd til gode paa en forstandig Maade.

Mit Partis Ordfører i Spørgsmaalet om en Kødordning, det ærede Medlem Hr. Andreasen (Forsinge), kan ikke være her i Dag, og jeg skal derfor sige et Par Ord om den Sag. Den Ordning, der her foreslaas, er jo en Fortsættelse af den Kødordning, vi har, med den Udvidelse, at der nu skal gives et ekstra Tillæg til Prisen paa de særlige Fedekreaturer, som afsættes her i Landet, og som kan sidestilles med de Kreaturer, der kan sælges til Udlandet til de højeste Eksportpriser, Studene, som i væsentlig Grad produceres i Vestjylland og Midtjylland.

Jeg tror, det er rigtigt, at der bliver givet en særlig Støtte til disse fedekreaturproducerende Egne, fordi det maa erkendes, at de gennem de senere Aar har været særdeles haardt ramt, og jeg tror ogsaa, det vil være muligt indenfor den økonomiske Ramme, der opstilles, ved at Slagteafgiften forhøjes til 20 Kr. — for Kalve bliver den jo ved 15 — at skaffe de Midler til Veje,